

Майорова Людмила Вікторівна ,
Здобувач Академії муніципального управління

СТРУКТУРНІ ЕЛЕМЕНТИ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНИМИ ПРОЦЕСАМИ В РЕГІОНІ

Найважливішим завданням розвитку українського суспільства є підвищення якості управління соціально-економічним розвитком держави і регіонів. На сьогодні в практиці державного управління в Україні фінансові та матеріальні ресурси, що спрямовуються на розвиток регіонів, використовуються неефективно. Крім того, неправильно побудована система управління призводить до розбіжностей інтересів суб'єктів господарювання. Більшість регіонів не в змозі самостійно вирішувати свої соціально-економічні проблеми, що зумовлює необхідність втручання держави в їх життєдіяльність.

Для виділення структурних елементів державного управління соціально-економічними процесами в регіоні необхідно виявити складові державної соціально-економічної політики.

Структура економічної політики держави наступна: фінансова політика, структурна політика, зовнішньоекономічна політика.

Фінансова політика складається з бюджетно-податкової, грошово-кредитної, банківської, інвестиційної політик.

Структурна політика включає у свій склад регіональну, галузеву й конкурентну політики, кожна з яких може бути у свою чергу деталізована за напрямками діяльності.

Очевидно, що найбільший «відгук» від реалізації економічних заходів відбувається в соціальній підсистемі, що обумовлює необхідність уточнення структурного складу соціальної політики.

Виділимо наступні головні компоненти соціальної політики:

- інституціональна складова, пов'язана з формуванням ідеології соціальних відносин і забезпечення ефективного функціонування різних соціальних структур за допомогою спеціальної організації інститутів;

- ринок праці для створення умов повної зайнятості й справедливого розподілу доходів;

- пенсійна система;

- соціальний захист населення й охорона здоров'я.

На нашу думку, інституціональну політику доцільно виділити як самостійний вид державної соціально-економічної політики, тому що вона сполучає в собі політику у сфері розробки й видання нормативно-правових актів, які регламентують різні сфери діяльності, а також політику по формуванню й трансформації економічних і соціальних інститутів.

Казимова Л.
Національний авіаційний університет, Україна
Науковий керівник: к.ю.н., доцент Юринець Ю.Л.

ВИБОРИ ТА ЇХ ВИДИ

В світі панує хаос. В багатьох країнах простежується нестабільність. Одні приходять до влади, інші покидають її... Народи світу бунтують, хочуть кращого життя. Вони сподіваються на те, що прийде до влади саме та людина, яка змінить країну, їх життя на краще... І саме тоді, коли ми шукаємо того, хто стане на чолі нашої держави, нашого народу, постає питання виборів. З огляду на те, що відбувається в це століття, ця тема є дуже актуальною.

Вибори – одна з найдавніших форм прямого народовладдя. Вони пройшли складний шлях становлення і розвитку, набуваючи нових юридичних властивостей. Нині вибори на загальнодержавному та місцевому рівні проводяться у більшості країн світу, за винятком теократичних монархій [2].

Вибори та голосування як способи народовладдя, прийняття спільнотою рішення, обов'язкових для всіх, практикуються в історії людства здавна. Витоки представництва, коли громадянин делегує шляхом виборів свої владні повноваження, можна віднайти в історії Стародавньої Греції та Стародавнього Риму.

Елементи виборності органів врядування та колективного волевиявлення можна прослідкувати у суспільствах доби Середньовіччя. Перші парламенти, де громадяни обирають своїх представників, виникають в Європі в XI-XIV ст.

Незважаючи на те, що станово-представницькі збори виникали ще в XII ст., вибори як ліберально-демократичний спосіб організації взаємовідносин політичної влади і громадян поширюються в деяких країнах Європи та США лише з XVIII ст. Однак то були не ті вибори, які звикли бачити сьогодні. Більше того, історія цілого ряду країн Старого Світу (Англія, Франція та ін.) показує постійну боротьбу різних соціальних груп суспільства за свої виборчі права [3].

Вибори в Україні – це спосіб формування вищих органів влади України шляхом голосування громадян. В Україні проводяться вибори Президента України (загальнодержавні); народних депутатів України (загальнодержавні); депутатів Верховної Ради Автономної Республіки Крим, місцевих рад та сільських, селищних, міських голів (місцеві).

Вибори є не тільки найбільш поширеною формою безпосередньої реалізації народного суверенітету, а й показником рівня розвитку громадянського суспільства, правової держави, прав і свобод людини і громадянина тощо. В Україні вибори на демократичних засадах почали проводитися одночасно з проголошенням незалежності нашої держави. Нагадаємо, що 1 грудня 1991 р., одночасно з проведінням Всеукраїнського референдуму, який надав найвищої юридичної сили Акта проголошення незалежності України, були проведені вибори Президента

України. З того часу, відповідно до чинного законодавства України, в нашій країні регулярно проводяться вибори представницьких органів державної влади та органів місцевого самоврядування.

Під виборами слід розуміти форму безпосередньої демократії, зміст якої полягає у формуванні представницьких органів державної влади та органів місцевого самоврядування шляхом голосування громадян України [3].

За своїм змістом вибори є волевиявленням народу щодо формування представницьких органів державної влади та органів місцевого самоврядування.

У преамбулі Конституції [1] зазначено, що Верховна Рада України приймає її дбаючи про забезпечення прав і свобод людини. У ст. 5 закріплено, що єдиним джерелом влади в Україні є народ, а основними формами безпосереднього здійснення влади народом є вибори та референдум (ст. 69). У ст. 24 визначено, що всі громадяни мають рівні конституційні права і свободи, а в ст. 38 закріплено право громадян брати участь в управлінні державними справами, у всеукраїнському та місцевих референдумах, вільно обирати і бути обраними до органів державної влади та органів місцевого самоврядування [4].

Вибори за конституційним правом можна класифікувати залежно від територіальних меж їх проведення на загальнонаціональні та регіональні; від виду органу або посадової особи на парламентські та президентські, муніципальні та вибори суддів; від способу волевиявлення виборців на прямі вибори, які передбачають безпосередній тип голосування, тобто безпосереднє вираження виборцем власного ставлення до висунутих кандидатур та непрямі вибори, за яких між виборцями і кандидатами існує проміжна ланка, що опосередковує волю виборців. [2]

Отже, вибори є важливою частиною демократії в будь-якій країні. Саме вибори допомагають людям усвідомлювати наскільки важливим є те, що хто очолює нашу державу, хто веде всі справи. І наш народ з кожним днем стає юридично усвідомленим, кожен громадянин має свою думку, свою точку зору і головне – право голосу. І це робить нас більш на крок ближче, до сучасного суспільства і цивілізації. І будемо сподіватись, що наша країна ще буде на висоті.

Література

1. Конституція України // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – С. 141.
2. Фрицький О.Ф. Конституційне право України: Підручник. / О.Ф. Фрицький. – К.: Юрінком Інтер. – 2003. – 536 с.
3. Конституційне право України: Підруч. для юрид. вузів / За ред. проф. В.Ф. Погорілка. -2-ге вид., доп. і переопр. – К.: Наукова думка. – 2000. – 732 с.
4. Юринець Ю.Л. Конституційне право України. Навч. посіб. / Ю.Л. Юринець. – Ужгород: ФОП Бреза, 2014. – 368 с.

его властные структуры, побуждая их к выработке и проведению в жизнь адекватной культурной политики.

Какие цели и задачи в сфере культуры стоят перед обществом и государством?

- Прогнозирование и проектирование духовных процессов общественного развития.

- Анализ социокультурных последствий управленческих решений.

- Поиск новых эффективных методов социализации (общественного становления каждого человека) и инкультурации (освоение содержания культуры каждым человеком, прежде всего – молодежью).

- Выработка и доведение до общества и каждого человека научного знания о национальной культуре, содействие пониманию иных культур, людей с другими взглядами для воспитания взаимотерпимости и согласия в нашем культурно-неоднородном сообществе.

- Преодоление технократического подхода в образовательной политике, содействие гуманизации и гуманитаризации образования.

- Нейтрализация антикультуры во всех социально-возрастных группах, особенно в молодежных, где заинтересованные структуры цинично маскируют ее под специфику молодежной контркультуры.

- Изучение тенденций в криминальной субкультуре, выявление путей и механизмов ее распространения в общей культуре России и выработка способов нейтрализации этих негативных тенденций.

Часть этих задач получила закрепление в Федеральной целевой программе «Культура России (2012–2018 годы), утвержденной постановлением Правительства РФ от 03.03.2012 № 186. Авторы программы (Министерство культуры РФ и ряд подведомственных ему федеральных агентств и учреждений) исходят из того, что культурная среда сегодня становится ключевым понятием современного общества и представляет собой не отдельную область государственного регулирования, а сложную и многоуровневую систему, внутри которой решение проблем может быть только комплексным, учитывающим множество смежных факторов и соединяющим усилия разных ведомств, общественных институтов и бизнеса.

Основными стратегическими целями Программы являются сохранение российской культурной самобытности и создание условий для равной доступности культурных благ, развития и реализации культурного и духовного потенциала каждой личности.

Для достижения указанных целей должна быть решены, в частности, такие задачи, как обеспечение равного доступа к культурным благам и возможности реализации творческого потенциала в сфере культуры и искусства для всех граждан России; выявление, охрана и популяризация культурного наследия народов РФ. Важнейшую роль в обеспечении доступности для граждан РФ культурных благ, участия граждан в культурной жизни общества должны сыграть информационные технологии.